

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/232/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116210421
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5116210421.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcu: Mgr. X. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XXX, XXX XX A., právne zastúpený: Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s.r.o., so sídlom Radlinského 1735/29, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 50 120 000, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpený: ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., so sídlom Kýčerského 7, 811 05 Bratislava, IČO: 36 857 513, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 40C/104/2016-180 zo dňa 30. januára 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu v celom rozsahu z a m i e t a .

Žalovanému n e p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že úver poskytnutý na základe Žiadosti o aktiváciu Bankomatky Quatro č. 43097754 zo dňa 29.01.2013, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov. Vyslovil, že žalobca má nárok na náhradu trov prvostupňového konania a trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % trov.

2. Konštatoval, že v danej veci je daný naliehavý právny záujem na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy, nakoľko žalobcovi v zmysle tejto zmluvy bol poskytnutý úver 5.053,65 Eur a z tejto sumy uhradil sumu vo výške 3.633,21 Eur. V takomto prípade na podanie žaloby o peňažné plnenie by bol aktívne legitimovaný iba žalovaný ako veriteľ a žalobca tak nemal možnosť žiadať o posúdenie platnosti úverovej zmluvy inak, len určovacou žalobou.

3. Mal za preukázané, že sporové strany uzavreli medzi sebou Úverovú zmluvu č. 43097754 zo dňa 29.01.2013, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal žalobcovi poskytnúť úver vo výške 1.800 Eur so štandardnou úrokovou sadzbou 22,80 %, priemernou hodnotou RPMN 26,36 %, celkovými nákladmi spotrebiteľa 985,22 Eur, celkovo čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť 2.785,22 Eur s počtom splátok 47 po 60 Eur mesačne, pričom prvá až predposledná splátka je 60 Eur a posledná splátka je 25,22 Eur. Následne, 27.10.2014 žalobca podpísal Žiadosť o zvýšenie úverového rámca zmluvy na sumu 2.400 Eur so splátkou 80 Eur mesačne, štandardnou úrokovou sadzbou 22,80 % a RPMN 20,84 %. Zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným bol založený Žiadosťou o aktiváciu Bankomatky Quatro č. zmluvy 43097754 zo dňa 29.01.2013. Predmetnú zmluvu posúdil ako typovo spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“).

4. Mal za to, že predmetná spotrebiteľská zmluva neobsahovala obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Taktiež neobsahovala obligatórnu náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, nakoľko z obsahu zmluvy nevyplýva doba trvania zmluvy ani termín konečnej splatnosti úveru. Konečná splatnosť musí byť určená konkrétne, dátumovo. V neposlednej rade posúdil, že neobsahovala ani obligatórnu náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, a to ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len „RPMN“), vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z obsahu zmluvy síce vyplýva konkrétna výška RPMN, nevyplývajú z nej však údaje, na základe ktorých bola táto vyčíslená. Navyše konštatuje, že predmetný výpočet RPMN musí byť obsahom úverovej zmluvy, nielen jej prílohy majúcej charakter obchodných zmluvných podmienok či potvrdzujúceho listu. Je možné stanoviť výšku RPMN aj v prípade úveru formou revolvingu pre určitú modelovú, východiskovú situáciu, vychádzajúc z nastavených parametrov úverovej zmluvy v čase jej podpisu. Aktom, ktorým by boli dojednané náležitosti zmluvy zákona o spotrebiteľských úveroch nie sú ani obchodné (úverové) podmienky. Preto tvrdenie žalovaného ohľadne obsahu podstatných náležitostí zmluvy v previazaných komponentoch považoval za právne bezvýznamné. Obchodné podmienky majú slúžiť k tomu, aby nebolo nutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického alebo vysvetľujúceho charakteru. Vzhľadom na uvedené vyslovil, že Zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ.

5. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

6. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podal odvolanie žalovaný. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a procesným postupom súd prvej inštancie mu znemožnil, aby uskutočňoval mu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie sa náležite neriadil ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Vzhľadom na charakter poskytnutého úveru, z objektívnych dôvodov nie je možné uviesť obsahové náležitosti namietané súdom prvej inštancie. V danom konkrétnom prípade ide o Zmluvu o úvere uzavretú na dobu neurčitú, predmetom ktorej je revolvingový úver, t.j. svojou podstatou neustále dopĺňaný a čerpaný úver. Preto údaj o konečnej splatnosti je v tomto prípade vopred nedosiahnuteľný. Požiadavka zákona je v tomto prípade splnená uvedením údajov o splatnosti splátok a o uzavretí zmluvy na dobu neurčitú. V obchodných podmienkach v časti X. bod 60 je upravený zánik zmluvy, kde je presne uvedené, že doba trvania zmluvy je neurčitá a zaniká dohodou zmluvných strán, výpoveďou jednej z nich alebo zrušením kartového účtu. Napokon, rozsudok v tejto časti je neprípustne prekvapivým a nepredvídateľným rozhodnutím nesúcim závažné znaky arbitrárnosti rozhodovania. Je tomu tak z dôvodu, že záver o údajnej absencii údajov o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti, sa prvýkrát dozvedel až doručením písomného vyhotovenia rozsudku. Naskytá sa otázka, na akom právnom základe súd prvej inštancie založil svoju právomoc na ex offo skúmanie a vyhodnocovanie obsahových náležitostí zmluvy o úvere v prípade, ak ich absencia nie je žiadnou sporovou stranou tvrdená. Súd má povinnosť posudzovať obsah spotrebiteľskej zmluvy z hľadiska eventuálnej prítomnosti neprijateľných zmluvných podmienok, ktorá má legálny základ v ustanovení § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka. Z tohto ustanovenia však povinnosť súdu skúmať spotrebiteľské zmluvy z hľadiska obsiahnutia náležitostí podľa príslušných ustanovení ZoSÚ žiadnym spôsobom nevyplýva a napokon, súd prvej inštancie ju v rozsudku ani právne nezdôvodňuje. Preto je otázne, či súd prvej inštancie v prípade údajov o dobe trvania zmluvy a údajov o konečnej splatnosti úveru nekonal nad zákonom dovolený rámec a v rozpore so zásadou kontradiktórnosti konania, a teda, či nedošlo tiež k porušeniu zásady rovnosti strán v konaní. Konštatovaním o absencii údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom, došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci a zároveň úplnou rezignáciou aspoň na čiastočné vysporiadanie sa s argumentáciou žalovaného došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu č. C-42/15. Mal za to, že všetky podstatné informácie k spôsobu splácania úveru mal žalobca k dispozícii. Súd sa mal vysporiadať s protichodnými názormi iných súdov SR k otázke výkladu § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, a to najmä z dôvodu, že súdna prax je v tomto smere výrazne nejednotná. Zároveň vymenoval rozhodnutia iných súdov. Nesprávnosti výkladu citovaného ustanovenia nasvedčuje aj názor regulátora na trhu poskytovaní spotrebiteľských úverov, ako i ochrany finančného spotrebiteľa Národnej banky Slovenska, zverejneného na webovej stránke <<http://www.nbs.sk/sk/spotrebitel/odborna-verejnost/metodicke-usmernenia>>. Takéto právne posúdenie súdom prvej inštancie sa javí nielen ako nesprávne,

ale s ohľadom na absolútnu absenciu zdôvodnenia odklonu od rozhodovacej činnosti súdov či ostatných vyššie uvedených entít, za arbitrárne a zmätočné. Napokon, pre povahu revolvingu je zrejmé, že konkrétny výpočet RPMN nie je možné vykonať v čase kontraktácie zmluvného vzťahu. Žalobcovi mohol poskytnúť a naozaj mu i poskytol len tzv. indikatívny výpočet RPMN, ktorý sa nepochybné nachádza v zmluve o úvere, konkrétne v samotnej žiadosti, ktorú podpísal samotný žalobca v časti V. Vyhlásenie klienta. Vzhľadom na poukazovaný bod zmluvy nie je zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie v bode 30 odôvodnenia rozsudku konštatuje, že z obsahu zmluvy síce vyplýva konkrétna výška RPMN, avšak nevyplývajú z nej údaje, podľa ktorých bola táto vypočítaná. Skutočnosť, že v niektorých prípadoch, napríklad pri revolvingových úveroch, nie je vždy možné určiť údaj o RPMN konkrétnym presným číslom, vyplýva z viacerých ustanovení ZoSÚ, Vyhlášky Ministerstva financií SR z 13.12.2007 č. 620/2007 Z.z., ako aj z konštantnej rozhodovacej činnosti viacerých súdov SR, napr. rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/95/2010, Krajského súdu v Trnave sp.zn. 9Co/94/2013, Krajského súdu v Nitre sp.zn. 6Co/148/2016, Okresného súdu Zvolen sp.zn. 15C/26/2016, Okresného súdu Stará Ľubovňa sp.zn. 3C/142/2015 a rozsudku Okresného súdu Levice sp.zn. 6C/38/2015. Navrhuje napadnuté rozhodnutie zmeniť, žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov konania, prípadne napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na nové konanie.

7. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril a má za to, že je absolútne zrejmé, že zmluva je objektívne v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch a že zákonná sankcia za takéto porušenie je bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy. Právna úprava neobsahuje žiadne výnimky, preto sa táto zákonná fikcia jednoducho uplatniť musí bez výnimky. Žalovaný sa v rámci svojej argumentácie snaží presvedčiť súd o tom, že by mal vyložiť niektoré ustanovenia zmluvy a/alebo právnej úpravy priamo a výslovne v neprospech spotrebiteľa, žalovaný sa pokúša pred súdom stavať akoby do pozície subjektu, ktorý je v tomto prípade neoprávnené a nespravodlivo napadnutý žalobcom a ktorého práva je potrebné zo strany súdu ochraňovať. Ide o jeho cieľavedomé konanie a trvá už roky - žalovaný a jeho právni zástupcovia systematicky už roky zbierajú argumentáciu, ktorú by mohli použiť v ich prospech a snažia sa tak v čo najväčšom počte prípadov nakloniť súdy Slovenskej republiky na ich stranu. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny a zákonný, a preto navrhuje ho potvrdiť a priznať trovy konania.

8. Žalovaný podaním doručeným súdu dňa 18.07.2018 rozširoval ešte dôvody svojho odvolania, avšak s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. V predmetnom konaní žalovanému lehota na podanie odvolania uplynula dňa 21.02.2018.

9. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal rozhodnutie v intenciách ustanovenia § 379 a § 380 CSP ods. 1 CSP a napadnutý rozsudok podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a žalovanému ako úspešnej strane nepriznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

10. Súd prvej inštancie v predmetnej veci správne zistil skutkový stav, z ktorého odvolací súd vychádza, avšak takto zistený skutkový stav nesprávne právne posúdil. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. V preskúmvanej veci nebolo sporné medzi stranami a vyplýva to i z listinných dôkazov, že sporové strany medzi sebou dňa 29.01.2013 uzatvorili úverovú zmluvu s charakterom revolvingového úveru, a to na dobu neurčitú. Žalobcom tvrdený nedostatok obligatórnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, spočívajúci v rozpise splátok, je neopodstatnený. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR k danej otázke, a to sp.zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 a sp.zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, v ktorých sa venoval výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, podľa ktorých je zrejماً možnosť, a tým aj nutnosť eurokonformného výkladu daného ustanovenia s poukazom na čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice Európskeho parlamentu Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008, pričom pri svojej argumentácii oba senáty Najvyššieho súdu SR reagovali aj na

dovolaateľkou uvádzaný rozsudok SD EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15. Z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018 vyplýva, že: „Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej-ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadáť na istinu, úverový úrok a iné platby“. Obdobný záver vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, podľa ktorého „eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel odvolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa“. Z týchto dôvodov odvolací súd nepovažoval za dôvodnú argumentáciu žalobcu k ním uvádzanej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

12. Pokiaľ súd prvej inštancie vyslovil, že zmluva neobsahovala obligatórnu náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti, odvolací súd tu prisvedčuje odvolacej námietke žalovaného, že v prípade revolvingového úveru nie je možné jednoznačne stanoviť konečnú splatnosť úveru a zo zmluvy o úvere v danom prípade vyplýva, že táto bola dohodnutá na dobu neurčitú a poskytnutý úver má povahu neustáleho doplňovania a čerpania. Vzhľadom na špecifickosť revolvingového úveru, ktorého hodnota je závislá primárne od spôsobu frekvencie a výšky čerpania a splácania úverových prostriedkov zo strany spotrebiteľa, nie je objektívne možné ani uviesť konečnú splatnosť úveru. Preto rovnako z tohto dôvodu nie je možné vysloviť, že úver je bezúročný a bezpoplatkový. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd už ani nezaoberal odvolacou námietkou, že v tejto časti malo byť rozhodnutie prekvapivé a nepredvídateľné nakoľko súd prvej inštancie túto skutočnosť skúmal ex offa a bez toho, aby mal žalovaný možnosť sa k nej vyjadriť.

13. Napokon, súd prvej inštancie určil, že predmetný úver je bezpoplatkový a bezúročný s poukazom na absenciu obligatórnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, a to neuvedenie RPMN a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Odvolací súd považuje za nutné opäť poukázať na to, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že poskytnutý úver má charakter revolvingového úveru a zmluva bola uzavretá na neurčitý čas, pričom pri takomto type úveru nie je možné vypočítať výšku RPMN pre neznámosť parametrov v čase uzatvorenia zmluvy, rozhodujúcich pre výpočet tejto výšky a je možný len indikatívny (modelový) výpočet. Indikatívny výpočet RPMN je v zmluve prítomný v bode V. bod 1 vo výške 26,36 %, vychádzajúci z predpokladaných údajov v Žiadosti o aktiváciu Bankomatky Quatro. Z tohto hľadiska je nelogické konštatovanie súdu prvej inštancie v bode 30. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, že „je možné stanoviť výšku RPMN aj v prípade úveru formou revolvingu pre určitú modelovú, východiskovú situáciu,....“. Odvolací súd konštatuje, že v neposlednej miere na presný výpočet RPMN je potrebné vopred poznať napr. presnú výšku úveru a počet splátok, čo pri revolvingovom úvere nie je možné, keďže zmluva je uzavretá na dobu neurčitú a spotrebiteľ má k dispozícii úverový rámec (počiatok čerpania je navyše spojený so začiatkom použitia karty a nie zmluvy), veriteľ a zrejme ani spotrebiteľ v čase uzavretia zmluvy nevie koľko a ako dlho bude čerpať úver a splácať ho, keďže existuje neuzavretý počet možných variantov, preto jediný reálny možný je indikatívny výpočet RPMN (inak by veriteľ musel vopred do zmluvy vypočítať RPMN pre každý jeden z neuzavretého počtu uvažovaných variantov vývoja úverového vzťahu). Vychádzajúc z konštatovaného, ani z tohto dôvodu nie je možné určiť, že úver je bezúročný a bezpoplatkový.

14. Vzhľadom na vyššie konštatované, súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval správny právny predpis, avšak ho nesprávne interpretoval, preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil a žalobu žalobcu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

15. O trovách konania rozhodol tak, že úspešnému žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania, pričom vychádzal z ustanovenia § 396 ods. 2 CSP (ak odvolací súd mení rozhodnutie, rozhodne

aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie) a § 257 CSP (výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa).

16. Ustanovenie § 257 CSP preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane sporu. Vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom strán sporu a je nutné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové pomery z náhrady trov oprávnenej strany sporu. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj strán sporu v priebehu konania a pod. Nepriznanie náhrady trov konania musí zároveň zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči niektorej strane sporu a aby neodporovalo dobrým mravom.

17. Dôvody hodné osobitného zreteľa odvolací súd videl v tom, že medzi sporovými stranami ide o spotrebiteľský záväzkový vzťah, neúspešný žalobca ako spotrebiteľ je v danej veci slabšou stranou. Predovšetkým dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajú v sociálnych pomeroch žalobcu, z ktorých dôvodov žalobca spĺňal podmienku stanovenú zákonom č. 327/2005 Z.z. - stav materiálnej núdze pre priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti žiadateľa.

18. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)